

Regiopolitie Groningen
Divisie Regionale Recherche
Unit Rechercheprojecten.

Pro Justitia.

PROCES-VERBAAL

Door mij, Hendrik Heling, inspecteur van de Regiopolitie Groningen, werkzaam bij de Dienst Regionale Recherche wordt het volgende gerelateerd.

Aan mij werd op 3 oktober 2002 door de collegae Hali en Schagen van de Regiopolitie Amsterdam-Amstelland verzocht om mijn bevindingen inzake een moordzaak contra de verdachte

Ludwig Friedrich HAGEMANN,
geboren te Amsterdam op 3 november 1955

bij proces-verbaal vast te leggen.

Aanleiding.

Ongeveer een jaar geleden, mogelijk nog iets langer, kwam ik in contact met Jan van Meeteren. Van Meeteren is werkzaam bij de NRI te Zoetermeer. Hij was in Groningen op bezoek bij de Cold Case Squad in Groningen. Tijdens dit bezoek kwam ik met hem in contact en wij spraken daarbij over oude zaken, waarbij ik hem vertelde dat ik ooit een verklaring onder ogen had gehad handelende over een oude zaak, namelijk de moord op een vrouw en haar twee kinderen, welke zich had afgespeeld in Amsterdam. Ik noemde hem daarbij de naam van Louis Hagemann. Hij toonde zich onmiddellijk geïnteresseerd. Hij gaf aan dat hij als teamleider deze zaak had gedraaid en dat hem van een verklaring vanuit Groningen niets bekend was. Ik vertelde hem vervolgens dat we in Groningen jaren geleden een verdachte hadden aangehouden, die een schriftelijke verklaring had afgelegd tegen Louis Hagemann en dat deze verklaring destijds werd overgedragen aan de Rijksrecherche Amsterdam. Van Meeteren toonde veel belangstelling om alsnog in het bezit te komen van deze verklaring en zou daartoe zelf actie ondernemen. De zaak was nog steeds onder de aandacht.

Afgelopen jaar, 2002, zag ik een uitzending van Peter R. de Vries, waarin deze aandrang op het stuiten van de verjaring inzake de moord in 1984 op een moeder en haar twee kinderen, gepleegd te Amsterdam, waarbij als verdachte Louis H. werd genoemd. Voor mij was duidelijk dat het om Hagemann handelde. Na deze uitzending heb ik over mijn bevindingen gesproken met leden van de Cold Case Squad van de Regiopolitie Groningen. Via een collega van deze afdeling werd ik in contact gebracht met het onderzoeksteam van Amsterdam-Amstelland. Zelf heb ik geen contact gezocht, omdat ik van mening was dat door mij deze informatie reeds was verstrekt aan de toenmalige teamleider en deze nog betrokken was vanuit zijn functie bij de NRI bij Cold Case zaken.

Voorgeschiedenis.

In de jaren 80 was ik werkzaam bij de Gemeentepolitie Groningen als groepsbrigadier bij de afdeling Illegale Vuurwapens van de Bijzondere Recherche. Op deze afdeling waren destijds

tevens werkzaam de hoofdagenten Willem de Haan en Hendrik Dijkema. In 1983 en in 1984 werd er een inbraak gepleegd bij een wapengroothandel in Groningen. Bij deze inbraak werd een groot aantal vuurwapens buitgemaakt. Door ons (de afdeling Vuurwapens) werd hiernaar een onderzoek ingesteld. De daders van deze inbraken werden niet onmiddellijk aangehouden. Het onderzoek naar deze inbraken bleef gedurende lange tijd onder onze aandacht. Uit het onderzoek kwam informatie naar voren dat de daders van deze inbraken gezocht moesten worden in het (zwarte) criminele milieu van Amsterdam. We hadden daarvoor aanwijzingen. In de loop van dat onderzoek hadden wij vanuit de afdeling regelmatig contact met politiekorpsen in het westen van het land, waaronder Amsterdam.

Eind 1984 werd door ons een onderzoek verricht naar aanleiding van een huiszoeking waarbij onder meer een (gewijzigd) kogelgeweer, merk Armi Jager, kaliber .22 LR, attributen (bivakmuts) ten behoeve van het plegen van overvallen, alsmede van diefstal afkomstige suède jassen werden aangetroffen in een (prostitutie)pand in Groningen. Voor deze zaak werd als verdachte aangehouden:

Martinus Franciscus Johannes AKKERMAN,
geboren te Amsterdam op 22 oktober 1958.

Uit het HKS vermelde personalia verkregen. Tevens bleek mij hieruit dat op 11 januari 1985 het proces-verbaal onder nummer 85-94 werd afgesloten. Van dit proces-verbaal heb ik geen kopie bewaard.

De verdachte Martin Akkerman werd over de hem ten laste gelegde feiten gehoord door de collega's De Haan en Dijkema genoemd. Hij bekende de hem ten laste gelegde feiten. Hij noemde zijn mededaders, waaronder zijn broer Gaby Akkerman en ene Lex Sodenkamp. Als groepsbrigadier was ik nauw betrokken bij dit onderzoek. Ik herinner mij dat ik ook enkele keren met Martin Akkerman heb gesproken. In ieder geval redelijk kort na zijn aanhouding wilde Akkerman praten over een moordzaak in Haarlem. Hij gaf aan dat hij veroordeeld was voor een moord die niet hij maar iemand anders had gepleegd. Hij was er volgens zijn zeggen "ingeluisd". Ik heb hem toen medegedeeld dat wij bezig waren met zaken die zich in Groningen hadden afgespeeld en niet in Haarlem. Ik deed hem echter wel de toezegging dat hij papier en potlood kon meenemen in zijn cel om daar datgene op te schrijven wat hij daarover kwijt wilde. Na het lezen van "zijn verklaring" deed ik hem de toezegging dat ik zijn verklaring zou doen toekomen aan Justitie te Haarlem. Martin Akkerman hoopte hiermee op herziening van het proces. Hetgeen hij op papier had geschreven heb ik uit laten typen. Een kopie van zijn uitgetypte verklaring wordt als bijlage bij dit proces-verbaal gevoegd. Na lezing en overleg met de toenmalige recherchechef K.J. Doornbusch is deze verklaring gezonden naar Justitie te Haarlem. De inhoud van deze verklaring werd door ons niet op betrouwbaarheid geverifieerd. Een kopie van deze uitgetypte verklaring heb ik al die jaren in mijn bureaulade bewaard. De reden hiervoor was dat ik mij verbaasde over de inhoud van dit verhaal. Vooral de wijze waarop deze verklaring kennelijk tot in details tot stand was gekomen. Ik heb mij toen afgevraagd of iemand een dergelijk verhaal op kon dissen om de schuld bij iemand anders neer te leggen. Ik herinner mij tevens dat hij mij vertelde dat hij uit de bajes was ontvlucht om Kees Eijer, de man die hem er had ingeluisd, te vermoorden.

Kennelijk door de menselijke benadering, mogelijk ook door de toezegging zijn verklaring over de moord in Haarlem te doen toekomen aan justitie te Haarlem, deed Akkerman een boekje open over een aantal andere zaken. Buiten deze verklaring om verklaarde hij aan

Dijkema en de Haan over een aantal andere zaken, onder andere over corruptie binnen de Amsterdamse politie.

Zo ook verklaarde hij dat hij uit de mond van ene Louis Hagemann had gehoord dat deze een vrouw en haar twee kinderen had vermoord. Ik kan mij de verklaring uiteraard niet woordelijk herinneren, doch dit was voor mij het meest in het oog springende detail. Van deze Louis Hagemann had ik nog nooit gehoord. Met name de strekking van deze verklaring maakte op mij indruk. Ik zie de verklaring nog voor me. Het betrof een A-4tje met een aanhef, getypt op de typemachine. De verklaring zelf schat ik op ongeveer 15 regels. De verklaring werd afgesloten en door Akkerman ondertekend.

Nadat de collega's de Haan en Dijkema meerdere verklaringen afzonderlijk op papier hadden gezet, voelde ik mij als groepsbrigadier genoodzaakt om de zaken voor te leggen aan de recherchechef K.J. Doornbusch vanwege het gevoelige karakter van de afgelegde verklaringen. Nadat Doornbusch de inhoud had gezien werd de rijksrecherche aan het bureau ontboden. De volgende dag was de rijksrecherche op het bureau aan de Rademarkt aanwezig. Zij toonden zich enthousiast over de inhoud van de verklaringen. Het werd ons met onmiddellijke ingang verboden om nog in contact te komen met Akkerman. Alle verklaringen werden aan hen ter beschikking gesteld. Nadien hoorde ik, ik weet niet van wie, dat de rijksrecherche onderzoek deed vanuit een bureau buiten Amsterdam. Ik meen dat Bloemendaal werd genoemd. Uit deze informatie leidde ik af dat de inhoud van de verklaringen voldoende interessant was om er verder onderzoek op te doen. Over de uitkomst van dat onderzoek heb ik nimmer iets vernomen.

Ik weet dat Akkerman tijdens het onderzoek emotioneel reageerde, met name waar het ging om de veroordeling in de moordzaak Haarlem. Met betrekking tot de zaken waarvoor hij was aangehouden bekende hij zijn eigen aandeel en legde hij een belastende verklaring af tegen mededaders. Ik heb geen redenen om aan te nemen dat hij de truc uithaalde om over anderen te verklaren waardoor de aandacht van hem afgeleid zou worden. Het vertrouwen hetgeen hij in ons stelde was kennelijk zo groot dat hij zelfs de sleutel van een kluis waarin hij allerlei stukken bewaarde aan ons ter beschikking wilde stellen om de inhoud te kunnen bekijken. Dit is echter niet meer gebeurd omdat de rijksrecherche de zaak overnam.

De inhoud van de verklaringen werden door ons niet geverifieerd op waarheid of betrouwbaarheid. Ik beschouwde Martin Akkerman, mede gezien zijn verleden en de aard van de verklaringen, als een zware jongen uit het Amsterdamse criminele milieu. Ik zou zeggen dat er geen dertien van in een dozijn gaan. Voor mij was het contact met dergelijke criminelen toch bijzonder.

Vervolg op 11 oktober 1985.

Zoals reeds vermeld deden wij, verbalisant Heling, De Haan en Dijkema onderzoek naar de inbraken bij de fa. Mikx, wapengroothandel te Groningen. De sporen leidden naar Amsterdam en wel naar zeer bekende (zware) criminelen. De sporen brachten ons echter niet bij de daders. Gedurende lange tijd deden we onderzoek naar deze inbraken. De weggenomen wapens werden gesignaleerd middels een telexbericht waarin de o.a.v. werd verzocht van de daders.

Naar aanleiding van deze signalering werd op 11 oktober 1985 in Amsterdam aangehouden: L.F. Hagemann, geboren te Amsterdam op 3-11-1955. Hij was in het bezit aangetroffen van een vuurwapen, afkomstig van de inbraak bij de fa. Mikx. Op verzoek werd Hagemann op transport gezet naar Groningen en aldaar ingesloten.

Wij, verbalisanten Heling en de Haan hadden deze zaak in onderzoek. Hagemann werd door ons gehoord als verdachte van de inbraak casu quo opzetheling en overtreding van de Vuurwapenwet. Ik herinnerde mij hetgeen Akkerman over Hagemann had verklaard, doch over deze verklaring konden we en hebben we uiteraard niet gesproken. Dit in verband met

het feit dat de zaak was overgedragen aan de Rijksrecherche en ik er van uit ging dat er onderzoek naar de door ons aangeleverde zaken werd gedaan.

Samenvatting.

Het bovenvermelde was voor mij een bijzondere omstandigheid waardoor bepaalde facetten en details in mijn herinnering zijn gebleven. De herinnering aan deze feiten zijn voor mij versterkt door het bewaren van de verklaring over de moordzaak Haarlem, die ik op enkele momenten weer tegenkwam. Bovendien is al die jaren het "dossier" van de inbraken bij de fa. Mikx op mijn afdeling aanwezig geweest, waaronder het proces-verbaal contra Louis Hagemann. Dit kopie proces-verbaal, d.d. 28 februari 1986 wordt als bijlage bij dit proces-verbaal gevoegd.

Zoals reeds in dit proces-verbaal is aangehaald werden de door Akkerman afgelegde verklaringen met uitzondering van de "Groningse zaak" NIET op waarheid of betrouwbaarheid geverifieerd. Het is echter naar mijn mening wel zo geweest dat de wijze waarop de verklaringen tot stand zijn gekomen aanleiding waren om nader onderzoek te doen. De betrouwbaarheid werd op dat moment niet in twijfel getrokken. Alhoewel emoties een rol hebben gespeeld, Akkerman was kennelijk zeer aangeslagen door zijn veroordeling in de Haarlemse moordzaak, was het contact met hem in die periode goed te noemen.

Bijlagen:

1. Verklaring van 12 pagina's Akkerman
2. Proces-verbaal, d.d. 28 februari 1986 contra L.F.Hagemann.

Waarvan door mij op ambtseed is opgemaakt, dit proces-verbaal, gesloten en ondertekend op 9 oktober 2002.

de verbalisant,

H.Helwig

